

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. София, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Мая М.
Димитринка Костадинова-
Младенова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разглежда докладваното от Мая М. Въззивно гражданско дело №
20211100506506 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивни жалби на В. С.С.. срещу Решение № 20050381/22.02.2021 г. и
Решение № 20161929/23.07.2021 г., постановени по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО,
117-ти състав.

С въззивните си жалби В. С.С., е обжалвал първоинстанционното решение в частите, в
които е обявено, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двете
страни, упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете В.В. С. е
предоставено на майката В. П. СТ., местоживеенето на детето, определения режим на лични
отношения с детето, присъдената издръжка и фамилното име, което ще носи жената след
прекратяване на брака. В жалбата се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно,
като подробно са изложени съображенията за това. Въззивникът моли да се отмени
решението на първостепенния съд в обжалваната част и да се постанови друго, с което с
което да се обяви, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има В. П. СТ.,
да му се предостави упражняването на родителските права по отношение на малолетното
дете В., да се определи подходящ режим на лични отношения с майката, тя да бъде осъдена
да заплаща издръжка на детето в минимален размер, а след прекратяване на брака да носи
предбрачното си фамилно име – П.. Претендира разноски.

В проведеното на 13.12.2021 г. открито съдебно заседание В. С.С.. заявява становище

(същото е представено и писмено – л. 172 от делото), че не възразява упражняването на родителските права по отношение на детето В. да бъде предоставено на неговата майка В. П. СТ., да бъде осъден да заплаща издръжка на детето в размер на 250.00 лв. месечно, да бъде определен режим на личните му отношения с детето, подробно посочен в представеното писмено становище.

Въззиваемата страна В. П. СТ., в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е подала отговори на въззивните жалби, с които оспорва изцяло изложеното в тях и моли жалбите да се оставят без уважение. Претендира разноски.

Представила е писмено становище (л.158-159 от делото), в което се съдържа предложение за спогодба между страните по делото.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

Въззивните жалби са допустими. Подадени са в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и са срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваните му части.

С Решението № 20050381/22.02.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, е прекратил с развод гражданския брак между В. С.С.. и В. П. СТ. като дълбоко и непоправимо разстроен, обявил е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, предоставил е упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете В.В. С. на неговата майка В. П. СТ. и е определил неговото местоживее при нея, определил е следния режим на лични отношения на детето с неговия баща – от 18.00 ч. на всеки първи, трети и пети петък от месеца до 19.00 ч. на следващия неделен ден; за по 20 дни годишно извън годишния отпуск на майката за периоди от поне 7 дни; в четни години: от 10.30 ч. на 24.12 до 19.00 ч. на 25.12; от 10.30 ч. до 20.00 ч. на 31.12 и от 10.30 ч. на третия почивен ден на Великден до 20 ч. на четвъртия; в нечетни години: от 10.30 ч. на 26.12 до 19.00 ч. на 27.12; от 10.30 ч. до 20.00 ч. на 01.01 и от 10.30 ч. на първия неприсъствен ден на Великден до 10.30 ч. на третия ден; на рождения ден на детето и други негови лични празници родителите ще присъстват заедно от 15.00 ч. до 19.00 ч.; , предоставил е ползването на семейното жилище на В. П. СТ., осъдил е В. С.С.. да заплаща на малолетното си дете В.В. С. месечна издръжка в размер на 230.00 лв. считано от 21.10.2020 г., ведно със законната лихва за забава за всяка вноски, а на СРС – да заплати държавна такса от 331.20 лева, като искът за издръжка до пълния предявен размер е отхвърлен, като неоснователен.

С Решение № 20161929/23.07.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, е отказано „произнасяне относно фамилното име на В. П. СТ.“.

Доводите в жалбите касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Наведените доводи за неправилност на решението в обжалваната част относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака са неоснователни.

Въззивният съд напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, приети в първата инстанция, относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака.

Видно от показанията на разпитаните от първоинстанционния съд свидетели, бившите съпрузи са се намирали във фактическа раздяла (настъпила след образуване на производството по делото). По този начин двете страни са нарушили изискването на чл. 15 от СК за съвместно съпружеско съжителство, поради което правилно е обявено, че вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е обща. Ето защо, изводът на първостепенния съд, че нито един от съпрузите не е предприел необходимите мерки, нито е положил усилия, за възстановяване на нормалните съпружески взаимоотношения, се споделя от настоящия съд. Въззивникът В. С.С. също е допринесъл за разпада на брачната връзка, поради което обжалваното решение в частта за брачната вина, като правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

Видно от представените по делото писмени становища, между страните по делото не съществува спор, че упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете В.В. С. следва да бъде предоставено на неговата майка В. П. СТ., местоживеенето на детето да бъде определено при нея и бащата да бъде осъден да заплаща на малолетното си дете месечна издръжка в размер на 250.00 лв. Спорен между страните е единствено въпросът, свързан с подходящият режим на лични отношения между детето и неговия баща.

Настоящият съд, както и първоинстанционният, намира, че в случая упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете В. следва да бъде предоставено на неговата майка, което се потвърждава и от съгласието на бащата родителските права да се упражняват от майката. Същевременно, определения от първоинстанционния режим на лични отношения на бащата с детето следва да се промени, каквато е волята и на двете страни.

При въззивното разглеждане на делото е изготвена комплексна съдебно-психологична и психиатрична експертиза.

От заключението на комплексната съдебно-психологична и психиатрична експертиза (КСПЕ), изготвено от вещите лица А.П. АТ. и д-р ЕЛ. Н. М., се установява следното: При детето В.В. С. е налице емоционална привързаност и към двамата родители. Отношенията му с тях са автентични и към момента детето ги преживява като позитивни и доверителни. Не са установени данни за наличие на патологични или трайни негативни емоционални преживявания. У детето се наблюдава желание за общуване и с двамата родители, като няма данни за отчуждение на детето, от който и да е от двамата родители. И двамата родители имат капацитет да бъдат пълноценни родители, като известно ограничение и риск за капацитета на всеки от родителите към настоящия момент произхожда от трудността им да се доверят на другия родител достатъчна степен, относно времето, което всеки от тях прекарва с детето и опитите да осъществят контрол върху другия родител във времето, през което той е с детето. Това допринася до усложнения в отношенията им, внася напрежение за тях и за детето и на практика е аспект от родителски капацитет (способността да се оцени

необходимостта от автентична връзка на детето с другия родител, без да се мониторира и контролира). При детето не се наблюдава отчуждение към нито един от родителите, а напротив – детето е привързано и към двамата и има редовен контакт, освен с отглеждания родител и с другия родител. Тъй като конфликтът между двамата родители продължава да персистира и те не успяват да постигнат реално компромисни решения, а напротив – всяко едно такова решение се превръща в нов повод за конфликти и спорове, вероятно не би било реалистично упражняване на споделено родителстване, тъй като то изисква по-добра, по-ефективна и конструктивна комуникация от двете страни. От друга страна детето има нужда и полза да общува и с двамата си родители (както и с прародителите, разширеното семейство и социалната среда на всеки от родителите) и няма пречка това да продължава да се случва.

Към материалите по въззивното дело са приобщени социални доклади, изготвени от Дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) – О. и ДСП – Люлин.

ДСП – О. е дала заключение, че В. С.С. е в състояние да полага непосредствени грижи за детето В., същият през месец юни 2021 г. е насочен за ползване на социална услуга „психологическа подкрепа” от Център за обществена подкрепа „Бъдеще” за срок от шест месеца, която по негови данни той редовно посещава.

ДСП – Люлин е дала заключение, че В. П. СТ. има нужния ресурс и родителски капацитет да продължи да отглежда и възпитаван детето В.. Тя има работа, доходи, сигурен дом, подкрепяща среда на разширеното семейство, собствени умения и отговорности да отглежда детето.

С оглед на така изложеното, настоящият състав намира, че не съществуват никакви рискове за детето В.В. С. при контактите му с неговия баща В. С.С. и бащата не представлява опасност за живота и здравето на детето. Бащата има добър родителски капацитет и подходящи жилищни условия за престой, вкл. с преспиване, на детето при него, като може да разчита на подкрепата на своите родители при отглеждането на детето във времето, когато то ще пребивава в неговия дом. Детето В. няма негативно отношение към баща си и между двамата е налице емоционална връзка. Последното обстоятелство се установява и от заключението на изслушаната по делото КСППЕ. В настоящия случай определянето на контактите на детето с бащата, включително по начина, поискан от бащата и майката, ще се отрази неблагоприятно върху крехката психика на малолетния В., тъй като и видно от заключението на КСППЕ детето има нужда и полза да общува и с двамата си родители (както и с прародителите, разширеното семейство и социалната среда на всеки от родителите).

Желанието на родителите и това на децата относно упражняването на родителските права и мерките за лични отношения с другия родител, не са задължителни за съда. Техните становища и искания се обсъждат на общо основание и се вземат предвид при оценката на събраните доказателства, като висшият критерий за решението на съда е интереса на децата. Чрез режима на личните отношения трябва да се постигне възможност децата да растат и се

развиват под грижата и с подкрепата и на двамата родители. Право на всяко дете, а и негова естествена потребност, е да общува и с двамата си родители. По тази причина, по принцип мерките за лични отношения, с оглед конкретните обстоятелства, следва да предоставят най-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. (в този смисъл Решение № 116/16.04.2014 г. на ВКС по гр. д. №5156/2013 г., IV г. о., ГК).

Определеният от първоинстанционния съд режим очевидно поражда недоразумения и конфликти между страните, но и на практика между страните е налице съгласие същият да бъде разширен. Следва да бъде съобразено и нееднократно изразеното становище от майката, че на практика бащата поддържа лични отношения с детето в много по-широк обем от определения съобразно постановените от първоинстанционния съд привременни мерки. При определяне на режима на лични отношения следва да бъде отчетена и констатацията на КСППЕ, че конфликтът между двамата родители продължава да персистира и те не успяват да постигнат реално компромисни решения, а напротив – всяко едно такова решение се превръща в нов повод за конфликти и спорове, като вероятно не би било реалистично упражняване на споделено родителстване, тъй като то изисква по-добра, по-ефективна и конструктивна комуникация от двете страни.

За създаването на нормална обстановка за пълноценно поддържане на отношенията между детето В. и неговите родители, въззивният съд намира за подходящ следния режим на лични отношения - Бащата В. С.С. следва да вижда и взема своето дете В.В. С. всеки първи и трети петък, събота, неделя и понеделник на месеца от 18.30 часа в петък до 18.30 часа в понеделник; всеки втори и четвърти четвъртък и петък на месеца от 18.30 часа в четвъртък до 18.30 часа в петък; през лятото бащата има право да взема детето за четиринадесет последователни дни, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката; **всяка четна година:** през Коледните празници – от 10.30 часа на 24 декември до 10.30 часа на 26 декември, през Новогодишните празници – от 10.30 часа на 1 януари до 10.30 часа на 2 януари, през Великденските празници - от 10.30 часа на първия почивен ден до 10.30 часа на третия почивен ден; **всяка нечетна година:** през Коледните празници – от 10.30 часа на 26 декември до 10.30 часа на 28 декември, през Новогодишните празници – от 10.30 часа на 31 декември до 10.30 часа на 1 януари, през Великденските празници - от 10.30 часа на третия почивен ден до 10.30 часа на първия работен ден; бащата има право да присъства на рождения ден на детето – за времето от 15.30 часа до 19.00 часа.

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение в обжалваните му части, относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете В.В. С. и местоживеенето на детето е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон, и също следва да бъде потвърдено.

Предвид горното, обжалваното решение на районния съд в частта относно режима на лични отношения следва да бъде отменено, като се определи режим на лични отношения на В. С.С. с детето В.В. С. съобразно мотивите на настоящото решение.

При определяне размера на дължимата месечна издръжка съдът се съобразява с нуждите на детето и възможностите на задължения родител. Това са две кумулативни изисквания, с които съдът следва да се съобрази. Следва да бъде отчетено, че бащата е в трудоспособна възраст и няма данни да страда от заболявания, които да му пречат да работи и да получава трудово възнаграждение, посредством което да задоволява, както собствените си, така и на детето му, екзистенциални нужди.

При определяне размера на издръжката на малолетното дете В.В. С. следва да бъдат отчетени освен неговата възраст и нужди, така и направеното признание от бащата В. С.С., че е в състояние да заплаща месечна издръжка на малолетното си дете в размер на 250.00 лв.

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение и в обжалваната му част, относно размера на присъдената издръжка за детето В.В. С., като правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

С Решение № 20161929/23.07.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, е отказано „произнасяне относно фамилното име на В. П. СТ.”.

Съдът е приел, че тъй като в исковата молба ищцата В. П. СТ. е заявила желание да запази брачното си фамилно име, съдът би дължал произнасяне само по евентуално искане на съпругата за промяна на фамилното ѝ име, като се върне предбрачното ѝ.

Въззивният съд намира, че е налице непълнота на постановеното решение относно фамилното име на съпругата след развода. Първоинстанционният съд не се е съобразил с разпоредбата на чл. 326 от ГПК, изискваща при допускане на развода съдът да разреши и въпроса за фамилното име, което съпрузите ще могат да носят за в бъдеще. Софийският районен съд не е постановил какво фамилно име след развода ще носи ищцата – нито с решението, с което е прекратил брака между страните, нито с допълнителното решение по чл. 250, ал. 3 от ГПК.

Съгласно чл. 53 от СК след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак. Единствено от волята на променилия фамилното си име при сключването на брака съпруг зависи дали той ще запази това променено име. Несъгласието и противопоставянето на другия съпруг са ирелевантни, защото упражняването на личното право на име не може да се поставя в зависимост от волята на трети лица. Само когато съпругът заяви, че желае да носи предбрачното си фамилно име, тогава съдът с бракоразводното решение възстановява фамилното име преди брака. В настоящия случай пред първата инстанция В. П. СТ. изрично е заявила, че желае да запази брачното си фамилно име С.. Дори и при липсата на волеизявление в този смисъл, районният съд е длъжен да постанови запазването на брачното фамилно име на съпругата (чл. 326 от ГПК).

Съобразно изложеното първоинстанционното решение следва да се допълни в частта относно фамилното име на съпругата след развода, като се постанови В. П. СТ. да носи брачното си фамилно име С..

Относно разноските по производството

Съгласно чл. 329, ал. 1 ГПК въззивният съд оставя без уважение исканията на страните за

присъждане на направените разноски по делото – след като вината за брачното разстройство е обща, разноските по производството, вкл. въззивното, остават в тежест на страните, както са ги направили.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20050381/22.02.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, **в частта**, относно режима на лични отношения на бащата В. С.С.. с детето В.В. С. и **вместо него ПОСТАНОВИ:**

ОПРЕДЕЛЯ следния режим на лични отношения на бащата **В. С.С.**, ЕГН *********, с детето **В.В. С.**, ЕГН *********: Бащата В. С.С.. да вижда и взима своето дете В.В. С. всеки първи и трети петък, събота, неделя и понеделник на месеца от 18.30 часа в петък до 18.30 часа в понеделник; всеки втори и четвърти четвъртък и петък на месеца от 18.30 часа в четвъртък до 18.30 часа в петък; през лятото бащата има право да взема детето за четиринадесет последователни дни, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката В. П. СТ.; **всяка четна година**: през Коледните празници – от 10.30 часа на 24 декември до 10.30 часа на 26 декември, през Новогодишните празници – от 10.30 часа на 1 януари до 10.30 часа на 2 януари, през Великденските празници - от 10.30 часа на първия почивен ден до 10.30 часа на третия ден; **всяка нечетна година**: през Коледните празници – от 10.30 часа на 26 декември до 10.30 часа на 28 декември, през Новогодишните празници – от 10.30 часа на 31 декември до 10.30 часа на 1 януари, през Великденските празници - от 10.30 часа на третия почивен ден до 10.30 часа на първия работен ден; бащата има право да присъства на рождения ден на детето – за времето от 15.30 часа до 19.00 часа.

ОТМЕНЯ Решение № 20161929/23.07.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, с което е отказано „произнасяне относно фамилното име на В. П. СТ.“, и **вместо него ПОСТАНОВИ:**

ДОПЪЛВА Решение № 20050381/22.02.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, както следва:

След прекратяване на брака В. П. СТ., ЕГН *****, да носи **брачното си фамилно име С.**, на основание чл. 53 от СК.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20050381/22.02.2021 г., постановено по гр. д. № 31614/2020 г. на СРС, III ГО, 117-ти състав, в останалите обжалвани части.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на **В. С.С.**, ЕГН *********, и **В. П. СТ.**, ЕГН *********, за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО в частите, относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака и относно присъдената на детето В.В. С. издръжка, е окончателно и не подлежи на обжалване, а в останалата част подлежи на обжалване. П.ед Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____